

O buclă în timp

Traducere din engleză și note
de Andreea Caleman

Ediția a III-a

ARTHUR

Capitolul I.	Doamna Ce	7
Capitolul II.	Doamna Cine	27
Capitolul III.	Doamna Care	44
Capitolul IV.	Umbra Neagră	62
Capitolul V.	Teseractul	81
Capitolul VI.	Mediul Fericit	99
Capitolul VII.	Bărbatul cu ochi roșii	122
Capitolul VIII.	Coloana transparentă	142
Capitolul IX.	IC	154
Capitolul X.	Zero absolut	174
Capitolul XI.	Mătușa Bestia	187
Capitolul XII.	Cele nebune și cele slabe ale lumii . . .	204

Era o noapte întunecată și furtunoasă.

În dormitorul ei de la mansardă, înfășurată într-o pătură veche, făcută din petice colorate cusute între ele, Margaret Murry stătea pe marginea patului și se uita la copacii care se încovoiau sub biciul nemilos al vântului. Dincolo de copaci, norii goneau pe cerul nopții. Din când în când, frânturi de lună răzbăteau printre ei, aruncând pe pământ umbre fantomatice, prinse într-un dans nebunesc.

Casa se cutremura.

Înfășurată în pătură, Meg tremura și ea.

De obicei nu-i era frică de vremea rea. „Nu-i vorba doar de vreme“, își zise ea. „Vremea doar a pus capac la toate. Mie mi-a pus capac. Vremea i-a pus capac lui Meg Murphy, care face totul anapoda...“

Școala... Totul era aiurea la școală. Ajunsese printre ultimii din clasă. În dimineața aceea, unul dintre profesorii ei o dojenise:

— Serios, Meg, nu pricep cum un copil cu părinți eminenți, ca ai tăi, poate avea note atât de proaste! Dacă nu reușești să le îndrepti un pic, va trebui să te las corigentă.

În pauza de prânz, se luase la hartă, încercând să uite vorbele profesorului, dar o colegă i-o trântise verde-n față:

— Poate nu te-ai prins, da' s-a terminat primara! Ce-ai de te porți ca o pitică de clasa întâi?

Iar în drum spre casă un coleg spusese ceva despre „frățiorul ăla idiot“ al ei. Lui Meg atâta îi trebuise să audă: aruncase manualele cât colo pe marginea drumului și tăbărâse pe băiat. Ajunsesse acasă cu bluza ruptă și cu un ochi învinatețit.

Sandy și Dennys, frații ei gemeni, care aveau zece ani, se întorseseră de la școală cu vreo oră înaintea ei. Când o văzură în ce hal era, îi spuseră scârbiți:

— Ce-ar fi să lași bătaia în grija noastră?

„O delincventă, asta sunt“, își spuse Meg posomorâtă. „Așa o să zică. Nu mama, ci... ei. Toți ceilalți... De-ar fi tata aici...“

Dar încă nu se putea gândi la taică-su fără să-i dea lacrimile. Numai maică-sa era în stare să spună firesc: „Când se-ntoarce tatăl vostru...“

De unde să se-ntoarcă? Și când? Sigur maică-sa știa că lumea bârfea. Nu se putea să n-o doară când auzea răutățile alea, așa cum o durea și pe ea. Doar că maică-sa nu lăsa să se vadă. Nimic nu tulbura seninătatea chipului ei.

„De ce nu pot și eu?“ se întrebă Meg. „De ce trebuie să arăt totul?“

Vântul zgâlțâia nemilos fereastra. Meg își strânse mai bine pătura în jurul trupului. Încolăcit pe o pernă, pisoii gri, pufos, căscă, arătându-și limbuța roz, apoi se cuibări mai bine și adormi la loc.

RE Toată lumea dormea. Toată lumea, mai puțin Meg. Până și Charles Wallace, „frățiorul idiot“, care, în mod ciudat, de obicei știa negreșit când sora lui era trează și tristă și urca tiptil scările până la camera ei. Dar acum până și Charles Wallace dormea...

Cum de puteau să doarmă liniștiți? La radio se difuza-se ră toată ziua avertismente de uragan. Cum de putuseră s-o lase singură acolo, în mansardă, în patul ei șubred, cu cadru de alamă, când știa că acoperișul putea zbura în orice clipă, iar furtuna o putea arunca în văzduhul învolburat al nopții și s-o ducă apoi cine știe unde?

Meg tremura tot mai tare.

„Tu ai vrut camera de la mansardă!“ își zise încrâcnată. „Iar mama te-a lăsat, fiindcă ești cea mai mare. E un privilegiu, nu o pedeapsă.“

— Nu, pe timp de furtună nu-i niciun privilegiu! zise ea cu voce tare.

Aruncă pătura la picioarele patului și se ridică. PISOIUL se întinse tacticos și o privi cu ochi mari și inocenți.

— Culcă-te la loc! îi zise Meg. Bucură-te că ești doar un pISOI, și nu un monstru ca mine!

Fata se privi în oglinda dulapului și se strâmbă, dezvelindu-și dinții acoperiți de aparatul dentar. Cu un gest reflex, își potrive ochelarii pe nas, își trecu mâna prin părul castaniu-deschis, zburându-l de arăta ca o mătură. Oftă din toți rărunchii, un suspin ce mai că acoperi vaietul vântului.

Podeaua din scânduri mari și late era rece. Vântul pătrundea prin crăpăturile pervazului, în ciuda ferestrei

duble, și urla neobosit în hornurile casei. Jos, la parter, Fortinbras, câinele mare și negru al familiei, începu să latre. Era speriat și el, pesemne. Dar de ce? Fortinbras nu lătra niciodată fără motiv.

Deodată își aminti că, atunci când fusese la poștă să ridice corespondența, lumea vorbea de un vagabond care furase douăsprezece cearșafuri de la doamna Buncombe, nevasta polițistului. Încă nu-l prinseseră și poate că acum se îndrepta spre casa lor singuratică, aflată pe un drum lăturalnic. Poate că-i mai trebuiau cearșafuri. Meg nu dăduse prea multă atenție discuției despre vagabond, căci poștărița o întrebase, cu un rânjet mieros, dacă aveau vești de la taică-su.

Meg ieși din cămăruța ei și își croi drum printre umbrele mansardei. Se lovi de masa de ping-pong. „O vânătaie pe șold îmi mai lipsea!“ își zise.

Pe urmă se lovi de vechea ei casă pentru păpuși, de căluțul de lemn al lui Charles Wallace și de trenulețul electric al gemenilor.

— De ce mi se-ntâmplă toate numai mie? se rățoi ea la un urs mare de pluș.

Coborî scările, se opri și ascultă. Niciun zgomot din camera lui Charles Wallace, aflată în dreapta scărilor. Și niciun foșnet din stânga, din camera părinților, unde mama dormea singură în patul uriaș. Se duse în vârful picioarelor spre camera gemenilor, tot potrivindu-și ochelarii pe nas, de parcă asta ar fi ajutat-o să vadă mai bine în întuneric. Dennys sforăia. Sandy mormăi ceva despre baseball, apoi

amuți. Gemenii n-aveau nicio grijă pe lume. Nu erau elevi de frunte, dar nici slabi. În general se mulțumeau cu un lung șir de „bine“, între care mai scăpau câte un „foarte bine“ sau „suficient“. Atletici și plini de forță, erau alergători rapizi și buni la multe sporturi. Când se făceau glume pe seama celor din familia Murry, nu erau niciodată despre Sandy sau Dennys.

Ieși din camera gemenilor și coborî la parter, având grijă să evite treapta a șaptea care scârțâia. Fortinbras nu mai lătra. Asta însemna că nu era vagabondul, altfel Fort nu s-ar fi oprit dacă era vreun străin prin preajmă.

„Și dacă totuși vine vagabondul? Dacă are cuțit? N-avem vecini, n-are cine să ne audă, putem să țipăm mult și bine. Nu i-ar păsa nimănui, oricum...“

„Ia să-mi fac niște cacao cu lapte“, se hotărî Meg. „Asta o să mă-nveselească un pic și, măcar, dacă vântul smulge acoperișul, n-o să fiu în pod să mă ia și pe mine pe sus.“

Lumina era deja aprinsă în bucătărie. Așezat la masă, Charles Wallace bea lapte și mânca pâine cu gem. Părea tare mic și vulnerabil, cum stătea el acolo, singur, în bucătăria de modă veche, un băiețel blond în pijama albastră, decolorată, bălângănindu-și picioarele mult deasupra podelei.

— Salut! zise el vesel. Te-așteptam.

De sub masă, de la picioarele lui Charles Wallace, se iți gâtul zvelt și negru al lui Fortinbras, care aștepta cuminte să-i pice și lui vreo firimitură, două. O salută pe Meg întinzându-și capul spre ea și dând bucuros din coadă. Pe

Fortinbras îl găsiseră pe prag, într-o noapte de iarnă, un cățeluș pricăjit, numai piele și os, abandonat de cine știe cine. Era jumătate setter englez, jumătate ogar, așa le zisese tata. Grațios și întunecat, Fort avea o frumusețe aparte.

— De ce n-ai venit sus? întrebă Meg, vorbindu-i fratelui ei de parcă erau de-o vârstă. M-am speriat rău de tot!

— E prea mult vânt acolo în pod, la tine, răspunse băiețelul. Știam c-o să cobori. Am pus lapte la încălzit. Cred că-i deja fierbinte.

Cum de știa Charles Wallace întotdeauna ce era cu ea? Cum își dădea seama? Nu părea să știe, ori poate nu-i păsa, ce gândeau Dennys sau Sandy. În schimb, îi plăcea să le scotocească mințile lui Meg și mamei lor și o făcea cu o precizie înspăimântătoare.

Oare de frică vorbeau oamenii în șoaptă despre copilul cel mai mic al familiei Murry? Ziceau că nu era tocmai normal... „Oamenii deștepți au adesea copii anormali. Ceilalți doi băieți par în regulă, copii drăguți, dar fetița aia urâțică și băiatul cel mic nu cred că-s întregi la minte“, auzise Meg odată la cineva.

E adevărat, Charles Wallace rar vorbea dacă era cineva în preajmă, așa că mulți își închipuiau că încă nu învățase să vorbească. Dar era la fel de adevărat că nu vorbise deloc până pe la patru ani. Meg se albea de furie când vedea cum oamenii se holbau la Charles și, cu un „țțț“, dădeau din cap cu părere de rău.

— Nu-ți face griji pentru Charles Wallace, îi spusese odată tata, chiar înainte să plece, Meg își amintea bine.

Nu-i nimic în neregulă cu mintea lui. Doar că face lucrurile în felul lui și-n ritmul lui.

— Nu vreau s-ajungă un prost, ca mine, spusese Meg.

— Draga mea, nu ești deloc proastă, nici gând de așa ceva! o liniștise tata. Ești ca Charles Wallace. Dezvoltarea ta are propriul ei ritm, pur și simplu nu e ca a altor copii.

— Și de unde știi, mă rog? întrebuse Meg. De unde știi că nu-s proastă? Sau zici așa doar pentru că mă iubești?

— Te iubesc, dar nu de asta-ți spun că știu. Mama și cu mine ți-am făcut o serie de teste...

Da, așa era. Meg își dăduse seama că unele dintre „jocurile” pe care le jucase cu părinții ei erau un fel de teste și că fuseseră mai mult pentru ea și pentru Charles Wallace decât pentru gemeni.

— Teste de inteligență?

— Da, unele dintre ele.

— Și e bun coeficientul meu?

— Foarte bun.

— Cât e?

— N-am să-ți spun. Dar poți fi sigură că atât tu, cât și Charles Wallace veți putea face aproape orice vreți când veți fi mari. Stai numai să-nceapă Charles Wallace să vorbească și-o să vezi!

Câtă dreptate avusese, cu toate că plecase înainte ca frătorul ei să înceapă să vorbească. Charles se pornise într-o bună zi, direct în propoziții complete, sărind peste etapa gănguritului de bebeluș. „Ce mândru ar fi fost tata de el!”

— Ia vezi dacă n-a fiert laptele, îi spuse Charles Wallace, cu o pronunție corectă și mai clară decât a multor copii de cinci ani. Știi că nu-ți place cu caimac!

— Ai pus de două ori mai mult decât era nevoie! zise Meg aruncând o privire în ibric.

Charles Wallace încuviință cu seninătate:

— M-am gândit că poate vrea și mama.

— Ce să vreau? se auzi vocea mamei din pragul bucătăriei.

— Cacao cu lapte, spuse Charles Wallace. Vrei și un sendviș cu lebăr și brânză topită? Îți fac cu plăcere dacă vrei.

— Mi-ar plăcea, da, zise doamna Murry, dar pot să-mi fac și singură dacă ești ocupat.

— Niciun deranj! spuse Charles Wallace.

Se dădu jos de pe scaun și se îndreptă spre frigider, cu pași mărunți și moi în șosetele de la pijama, ca o pisicuță mergând pe pernițe.

— Tu, Meg? Sendviș?

— Da, mersi, răspunse Meg. Dar nu cu lebăr. Avem roșii?

Charles Wallace se uită în lada cu legume din frigider:

— Da, una. Mamă, pot s-o pun pe toată pe sendvișul lui Meg?

— Nici c-ai putea s-o pui într-un loc mai bun! răspunse doamna Murry zâmbind. Vorbește mai încet, Charles, dacă nu vrei să te trezești cu gemenii aici.

— Nuuu, puțină *exclusivitate*! zise Charles Wallace. Noul meu cuvânt pentru azi! Impresionant, nu?

Respe Nemaipomenit! spuse doamna Murry. Meg, vino să-ți văd un pic vânătaia!

Meg îngenunche la picioarele mamei. Lumina și căldura bucătăriei o liniștiseră și uitase de fricile din mansardă. Ibricul cu cacao răspândea o aromă delicioasă. Pe pervazul ferestrei înfloriseră mușcatele, iar pe masă era un buchet de crizanteme mici, galbene. Perdelele roșii, cu modele geometrice verzi și albastre, erau trase și dădeau încăperii un aer vesel. Soba torcea ca un motan mare și somnoros. Afară, vântul singuratic încă izbea zidurile casei, dar, în atmosfera caldă și familiară a bucătăriei, furia rafalelor, care o îngrozise pe Meg sus la mansardă, părea îmblânzită acum. Sub scaunul doamnei Murry, Fortinbras căscă mulțumit.

Doamna Murry atinse ușor obrazul vânăt al lui Meg. Fetița o privi, pe jumătate ursuză, pe jumătate cu admirație. Nu era ușor să ai o mamă care era nu doar om de știință, ci și o adevărată frumusețe. Părul roșu ca focul al doamnei Murry, pielea albă ca laptele și ochii violeți, cu gene lungi și negre, erau și mai spectaculoase în comparație cu trăsăturile de-a dreptul banale ale fiicei sale. Părul lui Meg fusese cât de cât acceptabil atâta vreme cât îl purtase împletit în codițe. Când începuse liceul însă, se tunsese scurt și acum se luptau amândouă, și ea, și maică-sa, să-l aranjeze cumva, dar o parte se încăpățâna să se onduleze, pe când cealaltă rămânea complet dreaptă, așa că arăta mult mai rău decât înainte.

— Nu prea știi ce-nseamnă moderația, draga mea, nu-i așa? întrebă doamna Murry. O bună măsură în toate, asta

Respect pînseamnă, ceva ce mă tem că n-ai să-nveți vreodată. Ce

vânătaie urâtă ți-a făcut Henderson! Apropo, după ce te-ai dus la culcare, a sunat maică-sa să se plîngă că l-ai lovit rău. I-am zis că, din moment ce e cu un an mai mare și cu vreo zece kilograme mai greu decât tine, eu ar trebui să mă plîng. Dar a ținut-o pe-a ei, cum că tu ești de vină.

— Depinde cum pui problema, zise Meg. De obicei oamenii zic că-i vina mea, indiferent cum s-au întîmplat lucrurile. Ba chiar și dacă n-am avut nimic de-a face cu situația. Îmi pare rău că m-am bătut cu el. A fost o săptămână groaznică și am numai gânduri negre.

Doamna Murry îi mîngâie blînd căpșorul zburlit:

— De ce atâtea gânduri negre?

— *Urăsc* să fiu ciudata școlii! răspunse Meg. Și nici lui Sandy și Dennys nu le e ușor. Nu știu dacă ei chiar sunt ca toți ceilalți sau doar se prefac foarte bine. Încerc și eu să mă prefac, dar n-ajută la nimic.

— Tu ești mult prea onestă ca să fii în stare să pretinzi că ești... cine nu ești, spuse doamna Murry. Îmi pare rău, Meglet. Poate că tata te-ar fi ajutat cumva, de-ar fi fost aici. Eu una nu cred că pot face nimic, va trebui să te descurci singură o vreme. Peste ceva timp, totul ți se va părea mai ușor... Dar asta nu te-ajută cu nimic acum, nu?

— Dacă n-aș fi atât de urâtă... Dacă-aș fi drăguță ca tine...

— Mama nu-i deloc drăguță, e frumoasă! anunță Charles Wallace, feliind bucata de lebăr. Și pun pariu că era urâtă rău la vârsta ta.